

O malé dušičce a slunci

Napsal: Neale Donald Walsch

Překlad: Stáňa Vitouňová

Byla jednou jedna malá dušička a ta řekla Bohu, „Já vím, kdo jsem!“

A Bůh řekl, „To je báječné! Kdo jsi?“

A malá dušička vykřikla, „Já jsem světýlko!“

Bůh se zeširoka usmál. „Velmi správně!“ Zatlaskal. „Uhodla jsi.“

A malá dušička zářila štěstím, protože přišla na to, s čím si lámaly hlavu všechny dušičky v království. „Teda,“ říkala si malá dušička, „to je senzace!“

Ale brzy už jí nestačilo jenom vědět, kdo je. Malá dušička v sobě cítila podivné nutkání a chtěla teď to, kým je, skutečně zažít. A tak šla zpátky k Bohu (což vůbec není špatný nápad pro každou dušičku, která opravdu chce být tím, kým je) a řekla, „Ahoj Bože! Když teď vím, kdo jsem, mohu to také prožít?“

A Bůh řekl, „Chceš říct, že chceš prožít to, kým už jsi?“

„No,“ odpověděla dušička, „vědět, kdo jsem, je jedna věc, ale skutečně to prožít je něco jiného. Já chci vědět, jaký je to pocit, když je člověk světýlko!“

„Ale ty už přece jsi tím světýlkem!“ opakoval Bůh a znovu se pousmál.

„Ano, ale já to chci prožít!“ plakala malá dušička.

„Dobrá,“ pravil Bůh a usmál se pod vousy, „Že mě to hned nenapadlo. Ty jsi měla vždycky ráda dobrodružství.“ Pak se výraz Božího obličje změnil. „Je tu jen jedna věc...“

„Jaká?“ tázala se malá dušička.

„No, na světě je pouze světlo, nic jiného. Vidíš, já jsem stvořil jenom to, co jsi, a proto pro tebe nebude jednoduché zažít, kdo jsi, neboť neexistuje nic, co nejsi.“

„Cože?“ zeptala se malá dušička, která teď byla celá popletená.

„Představ si,“ řekl Bůh, „že jsi svíčka ve slunci. Tam je tvoje pravé místo.“

Jsou tam s tebou miliony, miliardy jiných svíček a všichni dohromady tvoříte sluníčko. A to sluníčko by nebylo sluníčkem, kdybys tam ty chyběla. Nebo kdyby chyběla jakákoliv jiná svíčka... to už by nebylo to pravé sluníčko, protože by tak nezářilo. Ale otázka zní, jak můžeš prožít, že jsi světýlko, když se nacházíš uprostřed světa.“

„Hm,“ broukla si malá dušička, „ty jsi Bůh, tak něco vymysli!“

Bůh se opět usmál. „To už jsem udělal,“ řekl. „Protože si neuvědomuješ, že jsi světýlko, když stojíš ve světle, obklopím tě temnotou.“

„Co je to temnota?“ otázala se malá dušička.

Bůh odpověděl: „To je to, co nejsi.“

„Budu se té temnoty bát?“ popotahovala malá dušička.

„Jenom když budeš chtít,“ odpověděl Bůh. „Vůbec se není čeho bát, pokud se nerozhodneš, že se bát chceš. Vidíš, my sami jsme strůjci všeho. Stále něco předstíráme.“

„Aha,“ řekla malá dušička a oddechla si.

Bůh potom vysvětloval, že pokud chce člověk něco prožít, objeví se pravý opak.

„Je to velký dar,“ řekl Bůh, „protože jinak se nedá zakusit vůbec nic.“

Neuvědomila by sis teplo bez chladu, nahoře bez dole, rychle bez pomalu.

Nevěděla bys, kde levá, bez pravé, tady bez tam, teď bez potom.

Takže,“ řekl Bůh na závěr, „až budeš obklopena temnotou, nehrozí jí, nekřič na ni, ani ji nezatracuj. Raději buď světýlkem ve tmě a neměj kvůli tomu zlost. Tak budeš moci zažít, kdo jsi, a všichni ostatní to také ucítí. Dovol svému světýlku, aby zářilo tak silně, že každý uvidí, jak jsi jedinečná!“

„Ty si myslíš, že mohu ostatním ukázat, jak jsem jedinečná?“ zeptala se malá dušička.

„Samozřejmě!“ uculoval se Bůh. „To víš, že můžeš! Ale nezapomeň, ‚jedinečná‘ neznamená ‚lepší‘. Každý je svým způsobem jedinečný! Ale hodně lidí na to zapomnělo. Když ty však budeš dávat svou jedinečnost najevo, odváží se toho i oni.“

„No tohle,“ řekla malá dušička a tančila, poskakovala, smála se a vyskala radostí. „Já mohu být tak jedinečná, jak chci, hurá!“

„Ano, a můžeš začít hned teď,“ řekl Bůh, který tančil, poskakoval, smál se a vyskala radostí spolu s malou dušičkou. „Čím chceš být jedinečná?“

„Čím chci být jedinečná?“ opakovala malá dušička. „Tomu nerozumím.“

„No,“ vysvětloval Bůh, „být světýlkem znamená být něčím zvláštním, lišit se od ostatních. A lišit se můžeš čímkoli. Třeba tím, že budeš hodná. Nebo tím, že budeš laskavá. Nebo tím, že budeš vynalézavá. Nebo trpělivá. Napadá tě něco jiného, jak by ses mohla lišit?“

Malá dušička chvíli seděla beze slova. „Přišla jsem na hodně způsobů, jak bych se mohla lišit!“ vykřikla poté malá dušička. „Mohu pomáhat. Mohu být štedrá. Mohu být přátelská. Mohu být ohleduplná!“

„Ano!“ souhlasil Bůh, „a v každém okamžiku můžeš být vším najednou nebo se lišit kterýmkoli dílčím způsobem. To všechno můžeš, protože jsi světýlko.“

„Já vím, co chci být, já vím, co chci být!“ oznámila malá dušička s bezbřehým nadšením. Chci být jedinečná tím, že budu odpouštět. Copak to není zvláštní, když budu odpouštět?“

„Ale ano,“ ujistil Bůh malou dušičku. „To je velice zvláštní.“

„Dobře,“ řekla malá dušička. „Tím budu. Chci odpouštět. Chci zažít, jaké to je, když někomu odpustím.“

„V pořádku,“ řekl Bůh, „ale je tady jedna věc, kterou bys měla vědět.“

Malá dušička začala ztrácet trpělivost. Pořád jako by se objevovaly nové a nové komplikace. „A jaká?“ povzddechla si malá dušička.

„Neexistuje nikdo, komu bys mohla odpustit.“

„Nikdo?“ malá dušička nechápavě zírala na Boha.

„Nikdo!“ opakoval Bůh.

„Všechno, co jsem stvořil, je dokonalé. Mezi všemi tvory není ani jediná dušička, která by byla méně dokonalá než ty. Rozhlédni se kolem sebe.“

Až teď si malá dušička všimla, že se kolem shromáždil veliký dav. Zdaleka široká - z celého království - přišly dušičky, protože se rozneslo, že naše malá dušička vede tento neobvyklý dialog s Bohem a každý chtěl být při tom. Malá dušička hleděla na bezpočet jiných dušiček, které se tady sešly, a musela dát Bohu za pravdu. Žádná nevypadala méně nádherně, méně velkolepě či méně dokonale než malá dušička sama. Shromážděné dušičky vypadaly jako zázrak a šla z nich taková záře, až musela malá dušička přivřít oči.

„Komu bys tedy chtěla odpustit?“ zeptal se Bůh.

„S tebou ale není žádná legrace!“ reptala malá dušička. „Já jsem chtěla vědět, jaké to je, když někomu odpustím. Chtěla jsem poznat, jaký je to pocit být jedinečná tím, že odpustím.“ A malá dušička zažila, jaké to asi je, když je člověk smutný.

V tu chvíli však z davu vystoupila přátelská dušička. „Neboj se, malá dušičko,“ pravila, „já ti pomohu.“

„Vážně?“ rozzářila se malá dušička. „Ale jak?“

„Dám ti někoho, komu bys mohla odpustit.“

„To bys udělala?“

„Samozřejmě!“ zašvitořila přátelská dušička. „Vejdou do tvého příštího života a provedu něco, za co bys mi mohla odpustit.“

„Ale proč? Proč bys to dělala?“ ptala se malá dušička. „Ty, která jsi tak naprosto dokonalá! Ty, která vibruješ takovou rychlostí, že vytváříš oslnivé světlo! Proč bys měla chtít snížit své vibrace natolik, že tvé čiré světlo ztemní a zhoustne? Proč bys měla ty, která jsi tak lehoučká, že tančíš po hvězdách a pohybuješ se královstvím rychlostí své myšlenky, vstoupit do mého života a stát se tak těžkou, že mi provedeš něco zlého?“

„To je jednoduché,“ řekla přátelská dušička. „Udělám to, protože tě miluji.“

Malá dušička vypadala, že ji odpověď překvapila.

„Nediv se,“ řekla přátelská dušička, „tys pro mě učinila totéž. Copak si nevzpomínáš? Ach, vždyť jsme spolu tančily mnohokrát. Tančili jsme napříč celými věky, veškerým časem. Na tolika místech jsme si spolu hrály! Tys na to prostě zapoměla. Obě jsme prožily všechno. Byly jsme nahoře i dole, nalevo i napravo. Byly jsme tady a tam, nyní i potom. Byly jsme mužem i ženou, dobrem i zlem - obě jsme byly oběťmi i pachateli. Setkaly jsme se už mnohokrát; jedna vždy poskytla té druhé skvělou a ideální příležitost vyjádřit a prožít to, co je. A tak,“ vysvětlovala dál přátelská dušička, „vejdu i do tvého příštího života a tentokrát budu ‚ta špatná‘. Provedu ti něco opravdu ošklivého a ty pak můžeš zažít, jaké to je mi odpustit.“

„Ale co mi uděláš?“ ptala se malá dušička s trochou nervozity v hlase, „co zlého mi provedeš?“

„Ále,“ mrkla na ni přátelská dušička, „něco už vymyslíme.“

Potom jako by přátelská dušička zvažovala a pronesla tichým hlasem, „Máš pravdu v jedné věci.“

„V jaké?“ chtěla vědět malá dušička.

„Budu muset zpomalit své vibrace a velmi ztěžknout, abych ti mohla ublížit. Budu muset předstírat, že jsem něco, co se mi ani vzdáleně nepodobá. Proto tě prosím o jednu jedinou laskavost na oplátku.“

„Ach, žádej, co chceš! Cokoli si přeješ!“ křičela malá dušička a začala tančit a zpívat, „Budu odpouštět, budu odpouštět!“

Pak si malá dušička všimla, že je přátelská dušička podivně tichá. „Tak co tedy?“ zeptala se malá dušička. „Co pro tebe mohu udělat? Ty jsi takový anděl, že mi pomůžeš!“

„Jistěže je tato přátelská dušička anděl!“ přerušil je Bůh. Každý je anděl! Pamatujte si: poslal jsem vám samé anděly!“

A maličká dušička teď toužila ještě víc než předtím po tom, aby mohla přání přátelské dušičky vyplnit. „Co pro tebe mohu udělat?“ zeptala se malá dušička znovu.

„Ve chvíli, kdy tě udeřím a srazím tě na kolena,“ odvětila přátelská dušička, „ve chvíli, kdy ti provedu to nejhorší, co si vůbec dokážeš představit - v té chvíli...“

„Co?“ přerušila ji malá dušička, „co...?“

Přátelská dušička teď už jen šeptala. „Měj na paměti, kdo jsem.“

„Ach ano, budu!“ vykřikovala malá dušička, „slibuji! Vždycky si tě budu pamatovat takovou, jaká jsi právě teď, právě tady!“

„Dobře,“ řekla přátelská dušička, „protože, víš, já budu muset předstírat tak věrohodně, že zapomenu, kdo skutečně jsem. A jestli si mě ty nebudешь pamatovat takovou, jaká opravdu jsem, možná budu žít v zapomnění strašně dlouho. A když já zapomenu, kdo skutečně jsem, třeba zapome-neš i ty, kdo jsi, a budeme obě ztraceny. Pak už by nás zachránila jen nějaká jiná dušička, která by nám oběma připomněla, kdo jsme.“

„Ne, my nezapomeneme!“ slibovala znovu malá dušička. „Já si budu pamatovat, kdo jsi! A budu ti děkovat za to, žes mi dala takový dar - možnost zakusit, jaké to je být tím, čím jsem.“

A tak se dušičky dohodly. A malá dušička vstoupila do nového života a radovala se z toho, že je světýlko, což je velmi výjimečné, a že je výjimečná tím, že odpouští.

A malá dušička napjatě čekala, až bude moci vychutnat pocit, že je odpouštějí, a až za to bude moci poděkovat nějaké dušičce, která jí to umožní.

A kdykoli se malá dušička v tomto novém životě setkala s nějakou novou dušičkou, ať už jí ta nová dušička přinesla radost nebo trápení - a zejména tehdy, když jí přinesla trápení - měla malá dušička na paměti, co řekl Bůh.

„Pamatujte si,“ usmál se tehdy Bůh, „poslal jsem vám samé anděly.“